

G

A

L

E

B

št. 2

72-73

LETNIK XIX

ŠTEVILKA 2

NOVEMBER 1972

Mesečnik (8 številk)
Izdaja:
Založništvo tržaškega tiska, Trst
Glavni urednik:
Lojze Abram
Odgovorni urednik:
Albin Bubnič
Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34
Tiska:
Graphart, Trst
Naslovna stran:
Marko Ternovec
2. razred
csn. šole v Rojanu
Posamezna številka:
150 lir
Letna naročnina:
1.200 lir

Vsebina

Vojan Arhar: Zapiski veselega vrabčka	25
Črtomir Šinkovec: Dečki, oblice in hrček	28
Lojze Abram: Darila za Mihca	29
Vojan Arhar: Najdenček	31
Dragotin Kette: Vrabec in lastovka	32
Valentin Polanšek: Činčkova abeceda	33
Danilo Gorinšek: Pajek	33
Miro P.: Občutek orientacije	34
Fran Roš: Prebrisani Telebanci	35
Mesta v pragozdu	39
Tone Pavček: Bontonska pesem	40
Vlado Firm: Planinski svitci	41
Kajetan Kovič: Kosilo	42
Danilo Gorinšek: Poštovanca	42
Josip Jesih: Matjažek in poštni nabi- ralnik	43
Meta Rainer: Teden	44
Zapojmo veselo: Stana Vinšek: Pote- pušček	44
Marko Oblak: Veliki uspehi najmlajših košarkarjev	45
Ivan Furlanič: Odbojka - priljubljena igra z žogo	46
Šolarji pišejo	47

Vojan Arhar

Ilustr. Božo Kos

Zapiski veselega vrabčka

Vsak začetek je težak

Letalna šola je bila na drugem koncu dolgega žleba. Vodil jo je lastovkin mož, odličen letalec, ki je tudi učil.

To pot je bilo v šolo vpisanih kar trideset vrabčkov. Pred poukom in v odmorih je bil v razredu tak živžav, da je šlo skozi ušesa.

Priznam, da mi je šola zelo koristila. Sprva smo se učili samo splošne predmete: o vrstah vetra, in oblakih, o zgradbi letalnih peres, o letnih časih, o pravilni prehrani ter o prijateljih in sovražnikih vrabčjega rodu.

Vedoželen sem izvedel čudovite reči. Med drugim to, da je pradomovina vrabcev Srednja Azija in so vrabci razširjeni po vsem svetu. Čivčiv, jezi vrabcev, je pravi pravcati svetovni jezik. Kljub mnogim narečjem ga razumejo vsi vrabci po vsem svetu.

Vrabci živimo povsod tam, kjer prebiva tudi človek. Žal nam ta

našo privrženost slabo vrača: preganja nas, postavlja odurna strašila na njivah, kjer je največ okusne hrane, ter razdira skromna gnezda, v katerih raste in se razvija naša mladina. Kljub temu nas ne more zatreći in nas tudi nikoli ne bo! Preštevilni smo in preveč trdoživi. Hočemo živeti in bomo živelji! Poleg tega imamo številno sorodstvo poljskih in gorskih vrabcev.

Ko smo si pridobili osnovno znanje, so prišle na vrsto letalne vaje. Lahko rečem, da sem med vsemi šolarji najbolj napredoval. Kmalu sem že lahko letel do sosednje hiše, proti koncu letalnega pouka pa sem že zmogel nemajhno razdaljo do zadnjih dreves v Konstanjevem drevoredu. Ta pogosta letanja in z njimi združena številna nova doživetja so pomembno razširila moje, sprva tako majhno obzorje.

Še posebno sem se izkazal na zaključnem izpitu. Kar so me vprašali, sem zdrdrdal kot ura budilka. Tudi letel sem tako čudovito, da me je stroga izpraševalna komisija vpisala v zlato knjigo.

Za red »odlično« si moral brez počivanja preleteti zračno progo do tovarniškega dimnika in nazaj. Toda jaz sem koj začutil, da zmorem precej več. Namesto do dimnika, sem odletel kar do precej oddaljenega cerkvenega zvonika, ga trikrat obkrožil in po nekaj vragolijah v lepem loku pristal pred presenečenimi člani slavne komi-

sije. Od začudenja so jim stopile oči iz jamic.

Navdušeno so mi zaploskali. Prejel sem diplomo letalca prvega razreda. Oče jo je s kljunom še isti dan ponosno pribil na severno stran starega dimnika v očitno nejveljo domišljave sosedje, katere sin je imel popravni izpit iz oblastovja.

Ta pomembni dogodek smo veselo proslavili. Povabili smo številne sorodnike in znance, mama pa je postregla z rozinami, ki jih je za to slovesnost skrivaj zbiralila že najmanj mesec dni.

Čeprav so me vsi hvalili in mi obetali bleščečo življenjsko pot ter govorčili, da bom kmalu postal župan, sam s seboj še nisem bil zadovoljen. Izkoristil sem ugodno priložnost, da stanujem na soli. V nekaj tednih sem se na-

Črtomir Šinkovec

Dečki, oblice in hrček

učil tudi gladko brati in pisati ter celo malce računati. Zdaj pišem s kljunom prav tako dobro kot učenci s peresom. In končno: mar ni kljun kakor pero?

(Dalje)

Ilustr. Božo Kos

*Dečki-pepčki
so te dni,
na oblice
v polje šli.
Šli so Cvrček,
Nac, Kujon,
Peter, Trček,
Makaron.*

*Kot na dlani, kraj stezice
se ponujajo oblice.
Smuk — k oblicam,
en, dva, tri —
naj na turku
čmrlj brenči.*

*— Pst, pst, tiše!
Kdo je tam?
Kdo jo briše
proti nam?
Glejte, smrček,
kremplje, tace...
— To je hrček,
dahne Nace.*

*To je hrček,
to je hrček,
ki za zimo
nosi v hram
ščep krompirčka,
ščep korenjčka,
za prikuho repico,
za posladek
pa obлизне
in ugrizne
kolerabico v bradò.*

Lojze Abram:

Ilustr. Robert Hlavaty

DARILA ZA MIHCA

Mihec je takoj po kosilu potegnil iz šolske torbe knjige in zvezke in se lotil domačih nalog. Še nikoli prej ni storil kaj takega. Zdaj pa so manjkali trije dnevi do Miklavževega večera in Mihec se je bil že zjutraj zaobljubil, da bo postal priden in ubogljiv in ne bo več pasel lenobe.

Brez maminega prigovarjanja in pomoci je hitro spisal domače naloge. Potem je iz zvezka iztrgal prazen list, se zamislil in začel pisati pismo.

»Dragi Miklavž!

Mamica mi je povedala, da si vsak dan zapisuješ porednosti vseh otrok. Prav gotovo imas dolg seznam tudi mojih grehov. Večkrat nisem ubogal mamice in očeta, nisem pravočasno spisal nalog, bil sem len in sem se lagal in nisem poslušal nasvetov svojih staršev.

Obljubljam Ti, da bom od danes dalje priden in ubogljiv, zato Te prosim, da mi prineseš električni avtomobil, žogo, lok s puščicami, sladkarije, lešnike in orehe ter sadje. Tvoj, od danes dalje ubogljivi Mihec.«

V predalu očetove pisalne mize je Mihec poiskal belo kuverto, z velikimi črkami napisal nanjo »Dobremu Miklavžu«, spravil vanjo pismo, jo zapečil in izročil mamici.

Od tistega trenutka dalje je postal Mihec zgled ubogljivega dečka. Tri dni se je trudil in v veliko začudenje mamice in očka, mu je to tudi uspelo. Bil je pripravljen takoj pomagati, rade vojne je stekel v trgovino in se takoj vrnil, zjutraj se ni prav nič obotavljjal in ob prvem klicu že skočil s postelje. Zvezcer ni predolgo sedel pred televizorjem in je na prvo besedo naredil vse, kar mu je mamica ukazala.

Tako je Mihec nestrpno čkal na Miklavžev večer. Ko je bilo treba v posteljo, se je Mihec hitro odpravil in vzel

s seboj veliko skledo, v kateri je mamiča pripravljala solato. Šel je v svojo sobo, previdno postavil skledo na okensko polico, se hitro slekel in smuknil pod odejo.

Mihec je bil tako napet od pričakovanja, da dolgo ni mogel zaspati. Spraševal se je, kaj si je mislil Miklavž, ko je dobil pismo. Ali je verjet vsem tistim obljudbam, da se bo poboljšal? Ali bo spregledal vse njegove prejšnje potegavštine in neubogljuvosti ter mu vseeno prinesel darila, za katera je prosil? In ali si res Miklavž zapisuje vse porednosti otrok? Kaj, ko se bo spomnil, da je sredi poletja iz mamine denarnice izmaknil petdesetlirske kovanec, da si je kupil sladoled? Miheca je začela peči vest in vedno bolj je začenjal dvomiti, da bo Miklavž uslušal njegove želje.

Kaj kmalu je Mihec premagal spaneč. Nenadoma se je znašel v prekrasnom gaju, kjer je poleg čudovitih živobravnih cvetic stal zasnežen smrekov gozd. Iz gozda je naenkrat priplaval snežnobel oblak, ki ga je spremljala velika množica otrok. Na oblaku je vzravzano stal Miklavž, iz velikega jerbasa jemal darila in jih radodarno delil otrokom. Mihec je kar strmel. Tedaj se mu je Miklavž približal, mu zapretil s prstom in s karajočim glasom dejal:

»Zastonj čakaš, Mihec! Bil si porezen in zapisano imam, da ti je bila u-

bogljuvost deveta briga. Zato ne pričakuj nobenih daril. Tvoje obljube v pisu so samo besede in nič ne koristi, če postaneš priden zadnje dni pred mojim prihodom!«

Ko je to izrekel, je Miklavž izginil, na njegovem mestu pa se je pokazal črn možicelj, ki je v desnici držal velik sladoled, v levici pa petdesetlirski kovanec, in se Mihecu škodoželjno smejal.

Mihec se je ves prestrašen prebudil. Ves se je tresel ko je pomis�il na Miklavža in možicelja, ki sta se mu bila prikazala v sanjah. Zdaj je zatrđno verjel, da si je tisto poletno zadevo s petdesetkom Miklavž zapisal in ni pozabil nanjo. Nič niso koristile obljube in pridnost zadnjih dni.

Mihec je bil sedaj buden. A kljub sanjam in trdni temi v sobi, ga je začela mučiti radovednost. Gナルo ga je, da bi pogledal v skledo, ki jo je bil postavljal na okensko polico.

Premagal je strah, odgrnil odejo, vstal in se tipajoč približal oknu. V temi je otiral skledo in šel s prsti čez njen rob. Segel je z roko na dno in otiral hrapav predmet. Še bolj se je ustrasil, in ko je hotel umakniti roko, je dregnil v nekaj trdega. Ves trd od strahu je stekel k postelji in prižgal luč. Vrnil se je k oknu in kar onemel od presenečenja. V skledi je bil velik kos premoga, na robeve sklede pa položena dolga, debela šiba.

Miheu so se ulile solze. Osramočen in potrt in stekel od okna, ugasnil luč, se pokril in začel presunljivo jokati. Ena sama misel mu je rojila po glavi: Miklavž ga ni bil uslušal!

Miheu so se solze kmalu osušile in je spet zaspal. Ves omotičen se je zbulil, ko ga je mama poklicala, da mora v solo. Na obrazu je imel še sledove nočnih solz, ko se je počasi začel oblačiti. Ko si je zapenjal srajco, mu je pogled ušel proti okenski polici. In glej čudo!

Tam je stala skleda polna vseh dobrov. Na vrhu vsemogočih sladkarij in suhega sadja je stal električni avtomobil, zraven njega lok in puščice. O palici in premogu pa nobenega sledu več.

Mihec je stekel k oknu in lahko si mislimo, kakšno je bilo njegovo veselje. Ni in ni se mogel načuditi. Skoraj je spregledal pismo, ki je stalo ob avtomobilu. Hitro ga je odprl in prebral.

»Ker si vendarle dober in priden deček, sem spregledal tvoje porednosti in uslišal tvoje želje. V bodoče pa drži obljubo in bodi tako ubogljuv, kot si bil zadnje dni!«

Miklavž.«

Vojan Arhar

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

Najdenček

Bron dvanajsto uro bije,
luna se za streho skrije.
Mimo črne, trhle line,
senca huškne, v temo zgine.
Za opeko, že razbito,
culo glej iz cunji sešito.
Droben mišek v culi veka:
»Mama, mama! Lačen! Mleka!«
Mjav, redar, ki z repom maje,
redko pride v tele kraje.
Zdaj slučajno gre ob hiši,
pod napuščem jok zaslisi.
Spleza za komolec višje,
golo vidi dete mišje.
Se pripogne, stegne šapo,
neboglienčka dene v kapo.
Vzljubi Najdenčka kot sina,
kliče ga za Miškolina.
Mladi mišek bistre glave,
šole zdela brez težave.
Na veselje žlahte zbrane
končno še župan postane!

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Dragotin Kette

Ilustr. Magda Tavčar

VRABEC IN LASTOVKA

NA STREHO JE PRILETEL VRABEC K LASTOVKI.

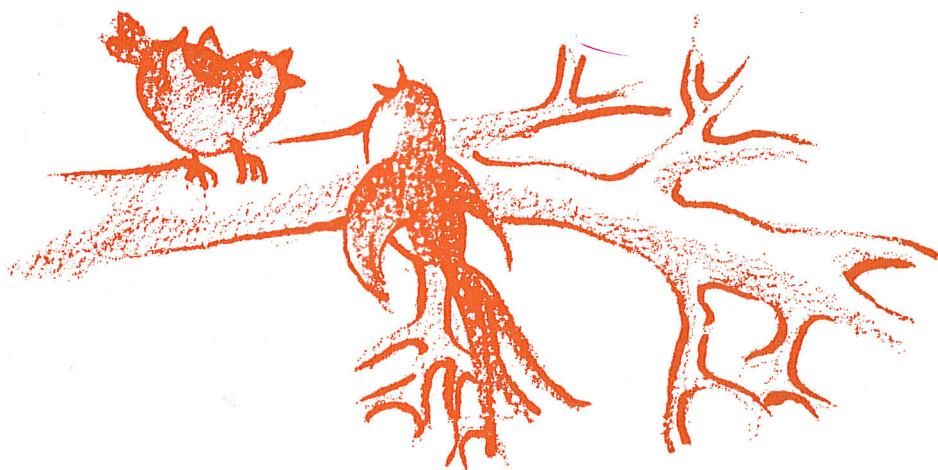
»KAM GREŠ, LASTOVKA?« JE ŠEPETAJE VPRAŠAL BRHKO SOSEDO.

»NA JUG, NA JUG,« JE ZACVRČALA PTICA, »KAJ TI NE POJDEŠ NA ZIMO IZ MRZLIH IN NEPRIJETNIH KRAJEV?«

»JAZ, A ZAKAJ NEKI?«

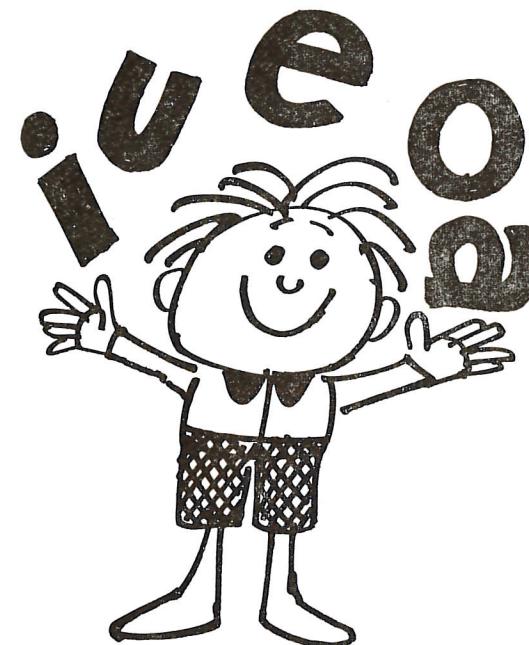
»GLEJ GA BEDAKA, SAJ TU NE BOŠ IMEL NE GORKEGA STANOVANJA NE DOVOLJ HRANE . . .«

»IN KO BI TUDI MORAL POGINITI,« JE ODGOVORIL DOBRI RJAVČEK, »NE ZAPUSTIM SVOJE PRELJUBE DOMOVINE, MARVEČ Z NJO HOČEM TRPETI IN STRADATI TER PRIČAKOVATI BOLJŠIH IN SREČNEJŠIH DNI..«

Valentin Polanšek:

Ilustr. Bine Rogelj

ČINČKOVA ABECEDA

I - I - I
ČINČEK SE SMEJI,
KO ZJUTRAJ SE ZBUDI.

U - U - U
ČINČEK JE ŽE TU,
JE PRVI V ŠOLI, HU!

E - E - E
KJERKOLI ČINČEK JE,
LEPO' ON VEDE SE.

O - O - O
ČINČEK PRIDEN BO
KOT NIHČE NI TAKO.

A - A - A
ENICO ŽE IMA,
KER ČINČEK RES VSE ZNA!

Danilo Gorinšek

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

PAJEK

Pajek zjutraj — to pomeni,
da nesreča te zateče,
pajek pod večer naznanja,
da se sreča zaleskeče...
Kdor pa čenč nič nima v časti,
pajčja preja mu pomeni,
da pod pazduho so bolni,
da pri hiši vsi so leni...

Občutek orientacije

Občutek orientacije je zelo važna komponenta v življenju živali. Oglejmo si mrvljo, ki se po določeni smeri napoti do svojega mrvavljišča. Vedno hodi po isti poti, ki jo je prehodilo že nekaj stotin mrvelj. Te so na poti pustile poseben vonj, ko so hodile iz mrvavljišča. A prav gotovo se mrvlje orientirajo po sončni svetlobi in vonju, ki ga izloča njihovo telesce.

Za svoj razvoj rabi ličinka hišne muhe vlagi. Čeprav je slepa in brez možganov, se ličinka zvija in se centimeter za centimeterom pomika v smer, kjer je vlagi, v kateri se prav dobro počuti. Mali metuljček prelec — ponočnjak samček, najde ponoči samičko tudi do dva kilometra daleč. Male želve se izležejo iz jajc v pesku, kjer jih je mati položila, in se takoj napotijo navrnost k vodi. Kaj jih pri tem vodi? Naravoslovci so prišli do zaključka, da se živali orientirajo po sončni svetlobi, ki je eden prvenstvenih virov njihovega življenja.

Orientacija pri živalih ni prirojena, ampak pridobljena lastnost. Na primer ko mlada čebela prvič poleti iz panja na pašo, ob vrnitvi kroži visoko v zraku, da najde

ZANIMIVOSTI

pravo pot do čebelnjaka. Stara čebela pa jo brez premisleka ubere naravnost proti čebelnjaku, čeprav je tudi po dva kilometra daleč. Stara čebela natanko pozna vso okolico čebelnjaka in ko se vrne z dobre paše, začne veselo plesati in s tem opozarjati svoje sodelavke. S posebnim načinom preletavanja in plesa pove svojim sovrstnicam pravi naklon leta v primerjavi s soncem ter oddaljenost do medonosnih cvetov.

Najbolj razvit pa je orientacijski čut pri živalih selivkah. Vzemimo na primer lososa. Ta riba polaga svoja jajčeca - ikre v bližini izvirov rek, torej v sladki vodi. Tam se mladi lososi izvalijo in prezlivijo prvi dve leti življenja. Nato se lososi napotijo navzdol po reki in dosežejo morje, kjer ostanejo do petega leta starosti. Ko postanejo godni za plojenje, se ponovno vrnejo v reke, kjer odlagajo ikre. Pri tem je najbolj zanimivo to, da se velika večina lososov vrne prav v isto reko, ki jih je vzredila. Iz morskih globin znajo torej najti pot v sladke vode.

Lovci so pred leti napravili zanimive poiskuse. Dvanajst zaznamovanih jerebic so odnesli 1300 kilometrov daleč. Po petih dneh se jih je pet vrnilo. Teh pet so nato odnesli 1600 kilometrov daleč in dve sta se v šestih dneh vrnili. Kaj je jerebicam pomagalo, da so našle pot nazaj? Morda so se ravnale po soncu in luni? Dejstvo je, da so se vrnile v izhodiščni kraj.

Take poiskuse delajo tudi z golobi. V temni noči so na primer izpustili goloba, ki je po desetih minutah bil že na poti v domači golobnjak. Teh ugank naravoslovci niso še razrešili in samo ugibajo, kaj vodi živali, da najdejo pravo pot. Narava še vedno skrbno čuva svoje skrivnosti.

Prebrisani Telebanci

S podirajoče strehe je bil Kikec padel v travo, od tam pa je med splošno zmedo pohitel na bližnjo cesto, ki je vodila v druge, prijaznejše kraje. V njih nekje je nameraval nadaljevati svoje tako zelo skromno življenje. Toda sreča mu ni bila naklonjena.

Prav po tej cesti je tisti čas prihaljal prebrisani potepuh Miško namejen naravnost v Telebane. Izvedel je namreč, da bo ta dan dražba Sirotičevega imetja in bodo domovi radovednih Telebancev tačas kakor izumrli. Ob takšni priložnosti bi Miško brez večjega truda utegnil tam naloviti kaj perutnine, ki si jo je rad kdaj privoščil. Na Telebance pa je bil še posebno hud, ker so mu nekoč prepovedovali, da bi še kdaj smel stopiti na tla njihove občine. Imeli so ga namreč na sumu, da se preveč zanima za njihovo perutnino, in mu pri tem niso delali krivice.

To se je potepuhu Miško zdaj zamejalo, ko je zagledal petelina Kikca, ki mu je nič hudega sluteč kar sam prihaljal po cesti naproti in mu je v pozdrav celo zapel, gotovo zadnjikrat:

»Kikiriki!«

»Videti je sicer, da bo tale petelinja pečenka bolj trda in pusta nego mehka in mastna, ali je priložnost vendar preveč redka in zapeljiva, da je ne bi izkoristil,« je menil potepuh.

Kar mimogrede je šavsnil po ubogem Kikcu in že mu je s pipcem tudi prerezal vrat. No, in mu ni kaj prida krvi izteklo, saj je mnogo sploh

imel ni. In si je mrtvega potlačil v svojo popotno malho, potem pa si je lepo požvižgaval naprej po cesti.

Kmalu je od daleč zagledal Telebance, zbrane k dražbi pred beračevou kočo. Prešinila ga je burkasta misel, da bi jim vsem skupaj zagozel del katero, zato je k njim nameril korak.

Dražba je trajala še kar naprej. Nekdo je trdil, da je pokojnik moral imeti vendar tudi klobuk in čevlje, saj je v njih hodil še zadnjo zimo naokrog, zdaj pa teh reči ni bilo nikjer.

Vaščani so se razgledali tudi okoli koče in so končno vse to in še nekaj druge drobnarije staknili v gostem leščevju na robu gozda. Ob tem razkritju se je policaj razočaran popraskal za ušesom, kajti sam je bil to zase tja skril. Toda zdaj se ni izdal, ker bi to bilo škodilo ugledu njegove uradne osebe. Postavil

je torej klobuk s čevlji pred župana, ki je nadaljeval dražbo. Oči vseh so bile zdaj uprte v nove zapuščinske predmete, ki se jim je pridružilo še nekaj praznih steklenic in brezova metla.

To priložnost je izkoristil potepuh Miško. Skrivaj je stopil za županov hrbet, ki ga je nekoliko zakrivalo grmičevje. Iz svoje popotne malhe je privlekel ubogo Kikčevo trupelce in ga v hipu smuknil v uradno torbo, ki je bingljala ob županovi zadnji strani. To je storil tako hitro in rahlo, da tega ni mogel opaziti.

Tako je mrtvi petelinček počival zdaj v torbi telebanskega župana med uradnimi spisi poleg občinskega pečata. Kolikšna čast!

Prav tedaj so z dražbo opravili. Župan Vampič je povedal samo še to, da se petelin ni vrnil in je torej ubežal roki pravice. Zato si bo župan za svoj trud moral dati izplačati nagrado iz premoženja, ki ga je zapustil pokojnik. S Kikcem pa se bo nedvomno pomastil kdo drugi, ko njemu, županu, ni bil namenjen.

»Kikiriki!« je tedaj iz grmovja za množico zapel potepuh Miško in se prekanjeno zasmejal z vsem svojim zagorelim obrazom.

Vseh oči so se zasukale nanj. Župan pa je ogorčen nad njegovo predrznostjo dvignil pest in na ves glas povedal:

»Poslušajte me, Telebanci! Ni izključeno, da se je prav tale Miško polastil petelina, saj vemo, da se na takšen posel predobro razume! Sploh pa nima pravice stopiti na naša telebanska tla! Policaj Mirsidaj! Ukarujem ti, da imenovanega nepri-diprava Miška zaradi vseh znanih in neznanih njegovih grehov takoj spraviš v ječo in za njim trdno zakleneš. Z batinami ne varčuj! Ja, tako!«

Ponižno in mirno je odvrnil Miško:
»Velika je županova oblast, to moram priznati. Preden pa pojdem v ječo, bi rad še nekaj povedal: Telebane se mi zde najlepši kraj na zemlji in se nisem mogel premagati, da ga po dolgem času ne bi obiskal. In zato me hočete kaznovati? Imel sem tudi namen, da bi bil na tej dražbi kupil to in ono potrebno reč. Zdaj vidim, da sem takšno priložnost zamudil. Nimam sreče. Odkrito pa moram priznati, da sem se najbolj zanimal za petelina Kikca, ki ga cenim kot imenitnega pevca. Rad bi bil zanj plačal tudi deset grošev, pa je medtem najbrž že izginil v kakšno drugo malho, siromaček!«

»Kikec nam je pobegnil, o njem je vsaka beseda odveč,« je pripomnil policaj in s trdo roko prijel Miška za vrat.

»Samo nekaj hočem povedati,« se je otepjal potepuh. »Dobro namreč vem, da petelin ni daleč in je lahko takoj spet v vaših rokah. Govoriti vam želim čisto resnico, vi pa mi ne smete storiti ničesar žalega!«

»Kar hitro povej!« je silila vanj množica in tudi Mirsidajeve klešče so popustile.

»Preljubi Telebanci!« je Miško dejal s svečanim glasom. »Spoštujem vas in rad imam in po vsem svetu sem samo lepo o vas govoril. Vedeti morate, kaj se je pripetilo ubogemu pevčku Kikcu! Beg se mu ni posrečil! Zdajle se nič več ne veseli prostosti in tudi ne več življenja. Njegova prekrasna pesem je umrla na večno. Revček je mrtev in zaprt!«

»Kje je zaprt, povej brž!« je zavrelo med ljudmi.

»Strašna nesreča ga je doletela!« Solze so oblike Miškova lica. »Mrtvi Kikec je zaprt v županovi torbi!«

»Varal nas je, odiral nas je, lagal nam je! Slava in čast Mišku, ki nam je končno odprl oči! Ne maramo več Vampiča. Miško je pogumen in pravičen mož! Miško naj nam župani odslej!«

»Naj živi novi telebanski župan Miško!« je tulila množica.

Policaj Mirsidaj je stopil pred zbrano ljudstvo, da ga pomiri:

»Žalosten sem ob tem, kar se je zgodilo. Županova krivda je dokazana, moja vest pa je čista. Poštenje pač največ velja!«

Medtem si je bil Vampič toliko opomogel, da je s pomočjo svoje žene vstal. Ko pa je hotel Telebancem spregovoriti in se pred njimi zagonvarjati, ga ti niso marali poslušati in so vpili še kar naprej:

»Nagraditi te hočemo, dragi Miško! Zlate in srebrne novce si vzemni, ki nam jih je zapustil Sirotič! V županovi torbi so, ki je zdaj tvoja! Neskončno hvaležni smo ti! Iz dolgoletnega robstva pod požrešnim Vampičem si nas rešil ti!«

Potepuh si je ogledal novce iz berakeve zapuščine, nenadoma pa se je pričel krohotati tako zelo, da se je moral prijeti za trebuh:

»Kaj ste vendar mislili! Saj to ni denar! Navadna ničvredna pločevina je! Z njo bi me hoteli nagraditi! Hahaha!«

»Kaj ni to zlato in srebro?«

»Kje pa! Pasje znamke so, kakor jih po nekaterih občinah nosijo psi pod vратi, da se ve, za katerega psa je pasji davek plačan, za katerega pa ni. In še nekaj medalj je tu, kakršne na sejmih dobe najboljši strelci s puškami...«

Telebancem je presenečenje zaprlo dih in obrazi so se jim podaljšali v grenkem razočaranju. Seveda, so menili, tale Miško je lahko prebrisani, ko pa pride daleč naokoli

po svetu. Prav zato bi jim utegnil biti tudi koristen župan in marsičesa bi jih naučil. Če pa noče ostati pri njih, potem mora biti drugje še lepše, kakor pa je v Telebanah.

»Kaj sploh ne maraš teh znak in medalj?« so ga vprašali.

»Le kaj bi počel z njimi? Vaši ljubi otročički naj se poigrajo z njimi, sebi na veselje!«

»Še naši otroci so ti pri srcu, tako zelo dober človek si,« so ga hvalili vaščani in še niso nehali nagovarjati ga: »Morda pa bi vendor ostal pri nas in nam županoval namesto Vampiča...«

»Ne! To bi zame bila prevelika čast, kajti skromen človek sem,« se je smejoč se otepal potepuh.

»Pa bodi vsaj naš policaj namesto Mirsidaja!«

»Ne, ne! Premehko srce imam za tako zelo odgovorno službo, ki ne sme poznati prizanesljivosti,« se je branil.

»Ali pa te bomo naredili vsaj za častnega občana telebanskega, da

ti izpričamo svojo hvaležnost,« so mu še prigovarjali. Toda vsa njihova prijaznost ga ni omehčala.

In tako so mu za slovo spekli petelin Kikca, da si ga v malhi vzame s seboj na pot. Naj si ga privošči in dobro naj mu tekne, sirotek!

Na občini telebanski pa so se dogodile važne spremembe. Vampič se je sicer kmalu spet okreplil in pomiril, a nič več ni bil župan. Tudi Mirsidaj ni bil več policaj. Kajti Telebanci so odločili zdaj čisto drugače: Mirsidaj naj bo župan, Vampič pa policaj!

Takšna pomembna sprememba pri glavi občine se je imenitno obnesla. V Telebane se je vrnil red, vrnil se je mir.

Koča, ki je v njej živel in umrl stari Rok Sirotič, je le še malo časa dalje razpadala. Kajti novi župan je vaščanom ukazal, naj jo podro in požgo. In tako danes niti ne vemo natanko, kje je nekoč stala bajta, ki se je v njej in okoli nje dogodila tale naša zgodba.

PODOBE IZ PRETEKLOSTI

MESTA V PRAGOZDU

Ameriški raziskovalec Ste- bile žrtve ujetniki in sužnji, phenson je pred dobrim sto- pri manj pomembnih obredih letjem v pragozdovih Gvate- pa so duhovni bogovom da-

male in Honduras odkril o- rovali živali.

Klub temu, da so imeli in-

dijanci Maja le malo orodja

in je bilo njihovo tehnično

znanje omejeno, so po navo-

dilih svojih duhovnih gradili

velikanske templje in zgrad-

izmed templjev v Chichen Itzu,

be. Duhovni pa so gojili astro-

bomo kaj več zvedeli o skriv-

nostni zgodbini tega ljud-

stva.

Spodnja slika kaže enega

velikanske templje in zgrad-

izmed templjev v Chichen Itzu,

be. Duhovni pa so gojili astro-

bomo kaj več zvedeli o skriv-

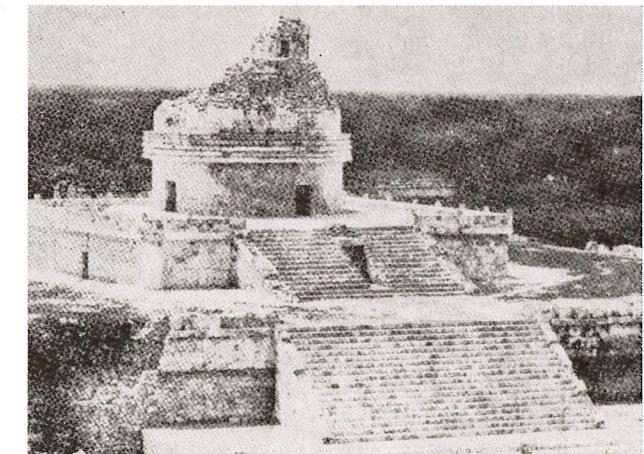
nostni zgodbini tega ljud-

stva.

Z eno- dežja in vetrna.

stavnim sistemom računanja so celo uvedli dokaj natančen koledar. Leto je štelo 18 mescev po 20 dni in še pet nimenovanih dni. Na podlagi tega koledarja so duhovni natančno določevali poti sonca in lune.

Čeprav se je jezik indijan- cev Maja ohranil še dandas- ne, so njihovi pismeni spo- meniki zelo redki in znanstvenikom ni še uspelo popolno-

Bontonska pesem

Nekoč živel je neki John,
mogoče Jack, morda Anton...
morda pa le navaden Janez,
kot jih živi nešteto danes,
tam v Jokohami, v Alabami
na Vrhniki ali v Ljubljani
živel nekoč je neki John,
ki vedel je, kaj je bonton.
Pardon! In kaj potem?

Ne vem. Ne vem!

Samo to vem, da John imel
je zmeraj počesane lase,
da z roko jedel ni klobase,
po zidu ne čečkal okrase
in ne črnila zlival nase
in kadar v šolo je hitel,
ni butal v starčke sivolase,
ker bil je, kot sem rekel, John,
ki vedel je, kaj je bonton.
Pardon! In kaj potem?

Ne vem. Ne vem.

Samo to vem, da je vse dni,
vse dni, ponavljam, po navadi
ko vstal je, brumno telovadil,
počepe, stope, hoje vadil,
z vodo si vrat in nosek gladil
in dobro jutro babici
nikdar ni voščiti pozabil,
ker bil je, kot sem rekel, John,
ki vedel je, kaj je bonton!

Pardon! In kaj potem?

Ne vem. Ne vem.

Samo to vem, da vrli John
pri vsem bontonu ko za stavu
je pil, je pil rad belo kavo,
zato so molzli zanj brezglavo
sorodniki poldruge kravo,
dokler ni počil ko balon,
pod nos obriral se za slavo,
čeprav je bil, kot veste, John,
ki vedel je, kaj je bonton.

Odromal v nepoznane kraje
je brez odličja in medalje
za svoj bonton.
Pardon. Moje iskreno sožalje!

SLIKE IZ NARAVE

PLANINSKI SVIZEC

Gorata območja naših Alp so svet tudi planinskega svizca. Živahen je, vedno vesel, ljubi družbo, večja je, srečnejši je. Ko prvi sončni žarki raztepejo megleno zaveso, že priskaklja iz svojega domovanja. Pomiga s smrčkom in steče tja med nizko grmičevje, da si poišče zajtrk. Prav šegav je. Sede na zadnje nožice in videti je kot majhen možie.

S prednjimi pa si prav pridno maši v gobček zajtrk, sočno rastlinje. Vse sliši in vse vidi, nikamor se mu ne mudi. Ko pa ga sončni žarki poščegetajo po gobčku, se spomni, da rumena jesen že jemlje slovo in moral si bo poiskati zimski domek, globoko pod zemljo, s svežo posušeno travo, ki jo bo nanosil.

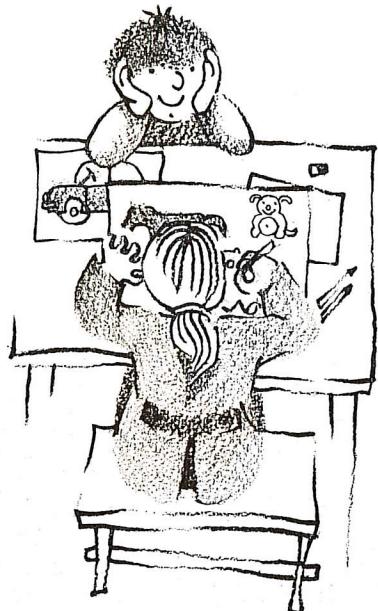
KOSILO

Nina riše avto,
konja, psa, medveda.
Jurij ji radovedno
pod svinčnik gleda.

Potem pride mama
in reče: kosilo!
in Jurij si misli:
oh, voda in milo!

Živali na slikah
pa brž oživijo,
vsaki posebej
se sline cedijo.

Kuža sprašuje:
hov, kakšna je jed?
Konj zarezgeče: oves!
Medved zabrunda: med!

In ko udari žlica
prvič ob krožnik: cin!
se zdrami še avto
in reče: aha, bencin!

Danilo Gorinšek
Ilustr. Robert Hlavaty

Ena ena ena —
ovčka stogotena,
dve dve dve —
v gozd nad volke gre,
tri tri tri —
volk pred njo zbeži,
štiri štiri štiri —
ko se to primeri,
pet pet pet —
bo narobe svet ...

Matjažek in poštni nabiralnik

Matjažek to noč ni in ni mogel zatisniti očesa. Ves čas je premišljal o krivici, ki jo je napravil staremu poštnemu nabiralniku pri vratih nebotičnika. Vanj je namreč iz same ljube nagajivosti nametal za cel žep kamenčkov in druge ropotje. In tedaj niti ni pomislil, da bo nabiralnik zaradi tega nenavadnega tovora zelo trpel.

Danilo se je, ko je sklenil, da bo krivico nemudoma popravil. Previdno, da ga očka in mamica ne bi slišala, je vstal in se spretno splazil skozi vrata. Pohitel je naravnost na dežurni poštni urad, ki je imel že od nekdaj svoje prostore v bližini železniške postaje. Možaku z velikanskimi brkami, ki je že rahlo dremuckal za mizo, je brez olešavanja povedal, kaj je storil poštnemu nabiralniku. Nato pa ga je zaprosil, če mu samo za nekaj trenutkov posodi ključ od nabiralnika. Mož ga je nekajkrat zaspano premeril, potem pa mu zares izročil sveženj ključev.

«Med temi je!» je odsotno zamrmral.
«Pa glej, da mi jih kmalu vrneš!»

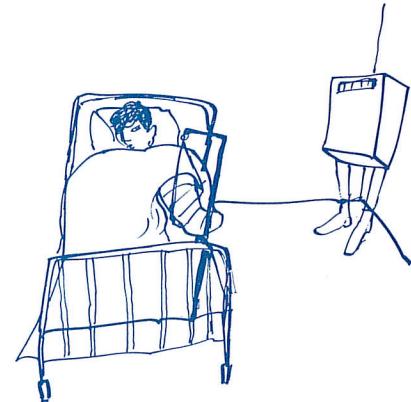
Matjažek je radostno stisnil sveženj, pokimal v zahvalo in odbrzel po zapuščenih mestnih ulicah. Le nekaj korakov vstran od nabiralnika pa je nerodno stopil na bananino lupino ter nemočno tresknil po tleh.

Poštni nabiralnik, ki je prav dobro videl to nezgodo, se je nemudoma snel z droga in pohitel pomagat. Malega poredneža je sicer takoj spoznal, vendar mu ni odrekel pomoči. Dvignil ga je, zaustavil prvi avto, ki je pripeljal mimo, in se odpeljal z njim v bolnišnico.

V bolnišnici so Matjažku vtaknili nogo v mavec. Skoraj do kolena.

«Samo nabiralniku se lahko zahvališ, da nisi se slabše odrezal!» je menila zdravnica.

Nabiralnik je ponižno stal v kotu in ni rekel ne bele ne črne. Matjažku pa je bilo močno hudo. Najraje bi se bil na mestu pogreznil v zemljo. Še v sanjah si ni mogel predstavljati, da bi mu nabiralnik po tisti grdobiji poma-

gal. No, in vendar se je pošteno uštel. Nerodno, kakor nespretna, ki ga pri kraji medu zaloti mamica, je s pobeseno glavico stopil k njemu.

«Hvala!» je reklo in mukoma poskal pravi ključ, s katerim je odprl nabiralnikov pokrov. Nato ga je ročno očedil vse nesnage in kamenja.

«Hvala za vse! In oprosti» je še dodal.

Nabiralnik se je nasmehnil, saj je kar čutil, da Matjažek ni slab fant. Da ga je le zaneslo.

TEDEN

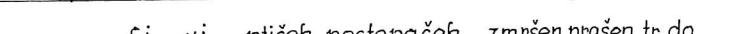
Ponedeljek
torku reče,
da naj sreda
gosko speče,
z njo četrtek
k petku teče,
a sobota
naj jo pelje
do nedelje;
ta povabi
teden v goste.

**Morebiti
zraven boste,
gosko tolsto
obirali
in kosti
po tleh metali.**

ZAPOJMO VESELO

ŠEGAVO

 Si vi ptiček, postopaček, zmršen, prašen, trdo živ,

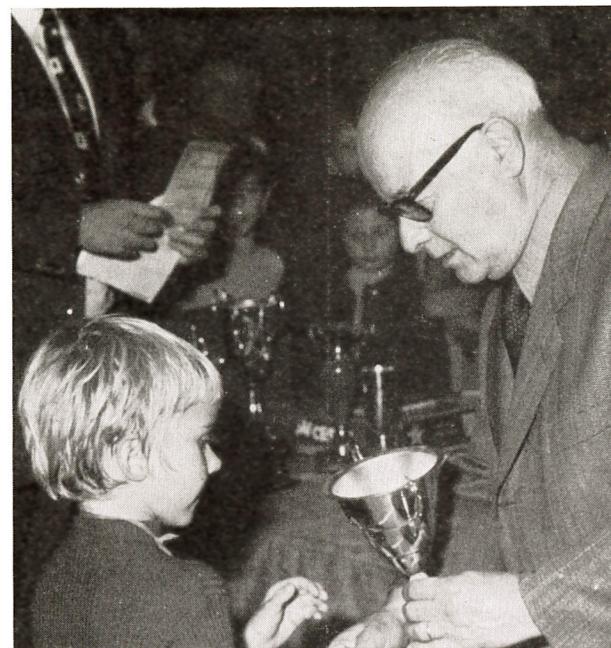

 po vseh cestah kot be raček vpi je: „čiv, čiv, čiv, čiv, čiv!”

 Polna živa ga je meja
 poln kozolec, kašča, plot,
 polna vsaka ga je veja,
 vse dvorišče in vsak kot.

 Vsi na vrabca se jezimo
 pes in mucek ga podi,
 vselej pa se mu smejimo,
 ko pred nos nam prileti.

Illustr. Robert Hlavaty

Marko Oblak

ŠPORT

Veliki uspehi najmlajših košarkarjev

Predsednik SZ Bor izroča pokal Galeba malemu predstavniku zmagovalne risarske ekipe Bora

Letošnji drugi Festival minibasketa, ki ga je bilo priredilo Športno združenje Bor, je še bolj uspel kot prvi. Prvega Festivala se je bilo udeležilo samo osem ekip, tokrat pa se je to število povišalo na dvanajst. Na drugem Festivalu minibasketa so nastopile ekipe: Inter 1904, Saba, Ferrovario, Servolana, Don Bosco, Ital sider, Ricreatori, Vasari, Polet z Opčin, Bor iz Trsta, Dom iz Gorice in ekipa »Tone Čufar« iz Ljubljane. Tekmovanja v pismeni nalogi in risarskega tekmovanja se je prav tako udeležilo večje število tekmovalcev.

V tekmovanju v minibasketu je zmagala ekipa Sabe, ki je v finalu za prvo mesto od-

pravila peterko Ferroviaria, velikega favorita tega turnirja. Openski Polet se je uvrstil na zadovoljivo četrto mesto, potem ko je v malem finalu z veliko razliko v koših doživel poraz proti Interju 1904. Mali igralci Bora so v boju za peto mesto klonili Servolani, ekipa »Tone Čufar« iz Ljubljane pa se je uvrstila komaj na osmo mesto za peterko Don Bosca.

Tekmovalci Ferroviarija so zasluženo zmagali v tekmovanju v pismeni nalogi in tako osvojili tudi prvo mesto v skupni lestvici po vseh treh tekmovanjih.

Pokal Mladinske revije Gal-
leb so za prvo mesto v risar-
skem tekmovanju zasluženo
osvojili mladi risarji Športne-
ga združenja Bor, ki je dobilo
tudi posebno nagrado za naj-
večje število udeležencev na
Festivalu minibasketa.

Letošnji drugi Festival minibasketa, ki ga je bilo priredilo Športno združenje Bor, je še bolj uspel kot prvi. Prvega Festivala se je bilo udeležilo samo osem ekip, tokrat pa se je to število povišalo na dvanajst. Na drugem Festivalu minibasketa so nastopile ekipe: Inter 1904, Saba, Ferrovario, Servolana, Don Bosco, Ital sider, Ricreatori, Vasari, Polet z Opčin, Bor iz Trsta, Dom iz Gorice in ekipa »Tone Čufar« iz Ljubljane. Tekmovanja v pismeni nalogi in risarskega tekmovanja se je prav tako udeležilo večje število tekmovalcev.

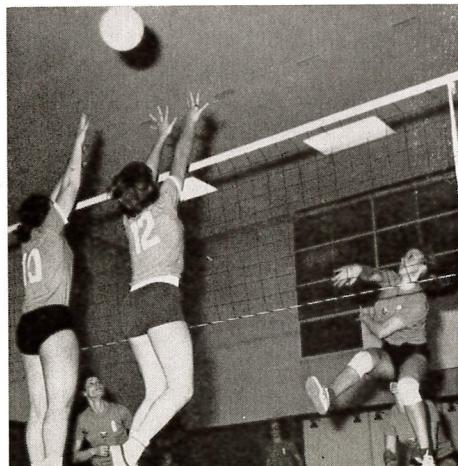
V tekmovanju v minibasketu je zmagala ekipa Sabe, ki je v finalu za prvo mesto od-

V tem so prireditelji popol- cev, staršev, sorodnikov in minikošarkarji so zlasti navi- nomu uspeli, saj je med so- prijateljev malih košarkarjev, jali za simpatične predstavn- delujočimi nastalo veliko šte- da je bilo težko najti prost se- ke Bora in ljubljanske ekipe. Iz tega lahko mirne duše vilo prijateljev in prav tako dež, zlasti za večerne tekme. Iz tega lahko mirne duše med mladimi gledalci, ki so Prisotni so bučno navijali. sklepamo, da je drugi Festi- navijali za svoje sošolce. V vsak za svojo ekipo in vriska- vorani na Stadionu Prvi maj li od veselja, ko so njihovi vsem zato, ker so številni naj- pri Sv. Ivanu se je namreč ljubljenci zadeli koš. mlajši spoznali košarko in se zbralo ogromno število gledal- Domače občinstvo in bivši zanjo navdušili.

Ivan Furlanič: Odbojka - priljubljena igra z žogo

Odbojka je športna panoga, ki si je pri nas začela utirati pot po drugi svetovni vojni. Ni slučaj, da je dobila svoje prve zveste privržence pri gasilcih, ki so v prostem času igrali in tudi trenirali v svojo zabavo, kasneje pa tudi v tekmovalne name. V prvih povoju letih so bile prav odbojkarske ekipe gasilcev, ki so imele največ uspeha v Italiji. Bili so to prvi začetki, kasneje je odbojka postajala vedno bolj priljubljena športna panoga in zajela vedno širši krog množic, zlasti mladih. In prav ti imajo največ zaslug, da se je odbojka razmeroma hitro razširila od severa do juga. Po številu društev in članov je danes odbojka na tretjem mestu lestvice najbolj priljubljenih iger za nogometom in košarko.

V tej športni panogi smo Slovenci začeli orati ledino pred približno petnajstimi

leti in prvi uradni zagon je odbojka dobila ob ustanovitvi športnega združenja Bor. Do pred kratkim, in še sedaj, smo v odbojki želi zavidljive uspehe.

Po ustanovitvi BORA so nastala številna druga športna društva, ki so prav odbojki polagala največjo važnost. Ni pretirano, če rečemo, da je klub sedanji majhni krizi, odbojka še vedno naša parada športna panoga. Prav iz vrst odbojkarjev in odbojkaric imamo Slovenci številne, tako članske, kot mladinske italijanske reprezentante.

Mladinke BORA so bile dvakrat zaporedoma, leta 1968 in 1969, druge najboljše v Italiji. Pred njimi so bile le nepremagljive odbojkarice ekipe CUS iz Parme. Odbojkarji BORA pa so do letošnje razpustitve ekipe, bili med petnajstimi najboljšimi šesterkami. Danes ni več naše vasi, kjer ne bi bilo preprostega odbojkarskega igrišča in ne bi na njem od jutra do večera igrali odbojke.

V letošnjem prvenstvu višjih lig igrajo s spremenljajočimi se uspehi tri slovenske ekipe: ženski šesterki BREGA in BORA v drugi ligi, moška ekipa KRASA pa v tretji ligi.

Upati je, da bo ta priljubljena in zanimiva športna panoga pridobila še več privržencev, zlasti pri najmlajših, klub temu, da je s tehnične plati bolj zahtevna kot druge športne igre.

POLAGANJE VENCEV

V nedeljo 29. oktobra je bilo grdo vreme. Močno je deževalo in pihala je burja. Kljub temu smo se nekateri člani Slovenskega planinskega društva v Trstu ob osmi uri in pol zjutraj zbrali pred pokopališčem pri Sv. Ani, da bi položili vence pred spomenike padlih planincev v vojni.

Skupaj smo se napotili na pokopališče, kjer so bili grobovi že okrašeni z belimi in rumenimi krizantemami. Šli smo na Kugyjev grob, kjer mi je doktorica Mašerova izročila venec, da ga tam položim. Kugy je bil največji oboževalec slovenskih gora, katere je podrobno opisal.

Od pokopališča smo se potem z avtomobili odpeljali v Glinščico in se za kratek čas ustavili v koči Premuda. Sposodili smo si železno lestev in se z lestvijo in vencem napotili proti Botaču.

Z dežniki smo se branili dežja. Ko je zapihala burja, se je z dreves in grmovja usuvalo rumeno in temnordeče listje in padało na mokra tla.

Končno smo prišli do skale, na kateri je plošča v spomin padlih planincev za svobodo. Pod ploščo smo obesili lovorov venec, potem je doktorica Mašerova v kratkem govoru obrazložila pomen tega spomenika. Spomin padlih planincev smo počastili z enominutnim molkom.

Ko smo se vrnili v kočo Premuda, nas je doktorica Mašerova pogostila s čajem in kolači. Potem smo se vrnili domov.

Zadovoljen sem, da sem tudi jaz prvič prisostvoval polaganju vencev na grobove in pod spominsko ploščo.

Peter Paoli
3. r. DONADONI

KAKO SEM PREŽIVELA PET DNI POČITNIC

Pet dni je šola samevala. V šolskem poslopu je bilo vse tiko.

Počitnice sem lepo izkoristila. Že prvi dan sem odpotovala na izlet potovalnega urada »Aurora«. Z avtobusom smo se pri-

ŠOLARJI PIŠEJO

peljali v Zagreb, kjer je bilo kosilo in potem nadaljevali pot do Blatnega jezera na Madžarskem, kjer smo prenočili. Na meji med Jugoslavijo in Madžarsko, kamor smo pripravili od Varaždina, smo čakali dve uri in pol.

Naslednjega dne dopoldne smo zatrkovali v kraju ob Blatnem jezeru, kjer smo bili prenočili. Pred odhodom avtobusa, mi je mama v bližnji trgovini kupila bluzico z madžarskimi narodnimi motivi. Kmalu smo se odpeljali v Budimpešto, kjer so nas nastanili v središču mesta.

Mesto Budimpešta se deli na dva dela: Budim in Pešta. Mi smo prenočevali v Pešti. Tam smo ostali dva dni. Ogledali smo si mesto, muzeje in živalski vrt. V petek popoldne in soboto zjutraj smo imeli prosti, da smo lahko šli nakupovat razne spominki in vino. Na madžarskem so veliki vinogradi, kjer raste tokajec in rizling.

Madžarske govorice nisem prav nič razumela. Zvečer smo si ogledali tradicionalne madžarske plese in poslušali cigansko glasbo. Kupili smo tudi dve plošči s cigansko glasbo. Jedli smo zelo pikantne jedi, ki so v Budimpešti značilne. Videla sem Donavo in številne mostove v mestu. Meni je ugajal Verižni most, ki je bil ves razsvetljen.

V soboto popoldne smo se vračali proti Ptiju v Jugoslaviji.

Bilo je zelo lepo. Budimpešta je veliko in lepo mesto. Hvaležna sem staršem, da

so me vzeli s seboj na izlet in da sem videla nekaj novega sveta.

Erika Junc
4. r. DONADONI

IZLET V BOLNICO FRANJO

Bil je krasen nedeljski dan. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na izlet v bolnico Franjo. Šli smo mimo Dutovlj, Štanjela, Ajdovščine, Črnega vrha in Idrije do Cerknega. Povzeli smo se nato po strmi poti do ozke soteske. Treba je bilo hoditi po mostičkih nad potokom, ki teče med skalami. Že tam sem si mislil, kako so mogli hudo ranjene partizane nositi mimo takoj nevarnih prehodov.

Naenkrat smo se znašli pred bolnicijo. Sestavlja jo več barak. Nekatere so bile polne postelj za ranjence, v eni baraki pa je bila operacijska soba. Prav pretreslo me je, ko sem gledal tiste skromne priprave za operacije. Čeprav je bilo za bolnico vse premajhno, so vendar imeli tudi sobe za rentgenske pregledne, kuhinjo, shrambo, dom invalidov, čevljarno, mizarsko delavnico in celo majhno električno centralo.

Visoko v stenah so bunkerji, v katere so skrivali ranjence pred napadi. Po bližnjih vrhovih so bile straže in od tam so partičani varovali vhod v bolnico.

Oskrbnik nam je predstavil nekoga gospoda, ki je bil v bolnici Franji bolničar. Povedal nam je, kakšno trdo delo je bilo preskrbovanje živeža in materiala. Živež so prinašali domačini, celo iz Vipavske doline. Oskrbnik je dodal, da so Nemci dvakrat napadli, a do bolnice niso nikoli prišli. Kadar so ranjence prinašali v bolnico, so jim zavezovali oči in isto so delali, kadar so po ozdravitvi odhajali iz bolnice. Sploh niso vedeli, kje so, tako da ni nikče mogel povedati sovražniku, kje je bolnica.

Bilo je res zanimivo poslušati te može, še posebno pa ogledati si ta kraj, kjer so marsikom rešili življenje.

Franko Guštin
4. r. REPENTABOR

MOJE DOMAČE BRANJE

Meni zelo ugaja hrane. Prebral sem že več knjig. V svoji knjižnici imam tudi nekaj knjig zbirke »Biseri«, kot recimo »Pod svobodnim soncem«, ki jo je napisal F. S. Finžgar, »Modra puščica« in »Lažnivi kljukec«. Romana Pod svobodnim soncem smo imeli kar tri izvode, od katerih smo enega darovali bratrancu Fulviju, ki živi v Milanu. Sedaj berem knjigo »Neznalček na luni«, ki jo je spisal Nikolaj Nosov. Knjiga je zelo zanimiva in jo čitam prav rad. Pred to sem čital »Mladost v džungli«. Naročen sem na »Cicibana« in »Galeba«. Z veseljem pričakujem nove številke, ki jih prav rad prebiram. V svoji knjižnici imam celo enciklopedijo živali in znanstveno enciklopedijo, ki mi bosta služili tudi v srednji šoli in še pozneje. Vse te knjige zelo rad prelistavam.

Vižintin Miran
5. r. Ul. Randaccio - Gorica

NA NAŠI VERANDI

Na naši verandi je moj najljubši kotiček. Kadar nimam kaj delati, se zatečem na verando, k rdeči mizici ob obešalniku. Tam začnem delati kemične poskuse. Na verandi sem tudi, če zunaj dežuje. Zelo mi ugaja gledati, kako polzijo po šipi deževne kapljice. Kako se srečajo, združijo in se v majhnih potočkih pridrsajo do konca šipe. Kadar dežuje, na strehi verande bobni, šumi ali mehko potrkuje. Z verande lahko opazujem curek vode, ki se izteka iz žleba kot v majnih slapih.

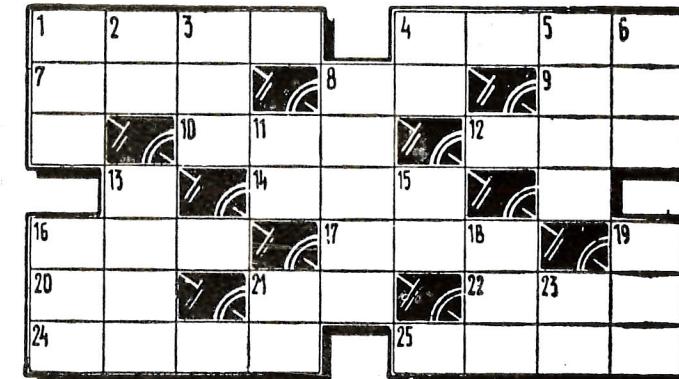
V tem prostoru se tudi igram z bratcema. Igramo se z legom, letalčki in padali.

Pozimi je ta moj kotiček neuporabljiv ker je zelo mrzel. Spomladi pa je v njem lepo, ker mi nudi lep razgled na cvetoci vrt.

Igor Košuta
5. r. Ul. Randaccio - Gorica

ZA BISTRE GLAVE

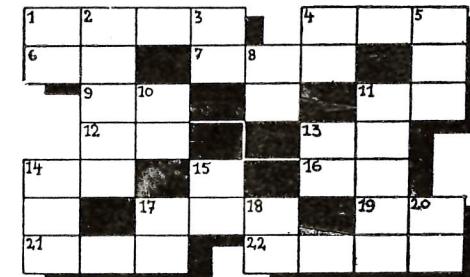
KRIŽANKA

Vodoravno: 1. prevozno sredstvo, 4. vrsta, teže, 7. osebni zaimek (množ.), 8. časovni veznik, 9. predlog, 10. jo rabimo pri kuhi, 12. žuželka, 14. iglasto drevo, 16. ptič, 17. nekaj kar veže, 20. pivo, 21. veznik, 22. organ vida, 24. denarna enota, 25.umor.

Navpično: 1. prostor v cerkvi, 2. osebni zaimek, 5. padavina, 6. žensko ime, 8. nas zabava v cirkusu, 11. predlog, 13. domača vprežna žival (množ.), 15. avtomobilска oznaka Reggio Emilie, 16. debela palica, 18. ga imamo v ustih, 19. svojilni zaimek, 21. oslovski glas, 23. časovni veznik.

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. plazilec, 4. doba, 6. osebni zaimek, 11. egiptovsko božanstvo, 12. ima kolo v sredini, 13. predlog, 14. števnik, 16. pesniška oblika veznika, 17. železniška proga, 19. igralna karta, 21. predplačilo, 22. ubožici.

Navpično: 1. časovni veznik, 2. moško ime, 3. medmet, 4. junaska pesem, 5. žensko ime, 8. veznik, 10. igralna karta, 11. del suknjiča, 13. pritrdilni prislov, 14. prva žena, 15. osebni zaimek 2. os. ed., 17. kazalni zaimek, 18. dva enaka soglasnika, 20. povrat. osebni zaimek (3. sklon).

POSETNICE

ROMAN OST

VINKO ZJEG

IVAN RON

Kaj so trije možje po poklicu?

ŠTEVILČNA UGANKA

5, 10, 3 - 12, 11, 10 - 4, 9, 10, 7, 4, 6 -
1, 2, 8, 6.

Vsaka številka pomeni črko. Reši ključ in črke, ki jih dobiš, zamenjaj s številkami. Vsaka številka odgovarja črki. Dobil boš pregovor.

Ključ:

- 1, 2, 3 — orodje za rezanje
- 4, 5, 6, 7 — prostor pod hišo
- 8, 9, 10, 11 — utežna mera
- 12 — mednarodna avtomobils' a označitev Italije.

DODAJANJE ČRK

MALO	—	MA.LO
TI	—	.TI
ROČ	—	.ROČ
STO	—	.STO
LAS	—	.LAS
DAN	—	.D.AN
DRVA	—	.DR.VA
OLGA	—	.OLGA
ZID	—	.ZID
MEH	—	.MEH
NOTA	—	.NOTA
BRV	—	.BRV
ANICA	—	.ANICA
ROV	—	.ROV
GAD	—	.G.AD
ZLITI	—	.ZLITI
KER	—	K.ER

Namesto pike dodaš črko, s katero menjajoš pomen besede. Dodane črke pove- dolep nauk.

**Rešitev ugank pošljite najkasneje do 10. v mesecu na naslov: Uredništvo
GALEBA — Lojze Abram, Ul. G. Amendola 12 — 34134 TRST.**

REŠITEV UGANK IZ 1. ŠTEVILKE

ZLOGOVNA KRIŽANKA

Vodoravno: 1. telica, 3. Butalci, 5. pin- ceta, 7. banka, 9. narediti, 11. kureti- na, 14. torbar, 16. padalo, 18. lazenje, 19. žaganje. *Navpično:* 1. teleban, 2. capin, 3. butare, 4. ciljati, 6. cena, 8. kamere, 10. direktor, 11. kupola, 12. ti- panje, 13. nada, 15. barvanje, 17. loža.

KRIŽANKA »LIST«

Vodoravno: 1. pomoč, 6. obad, 7. tu- 8. tek, 9. žir, 10. od, 11. pare, 12. li-

rik. *Navpično:* 1. potok, 2. obed, 3. mak, 4. od, 5. Turek, 7. tiri, 9. žar, 11. pi.

SKRITO BESEDILO

Materina ljubezen vse premaga.

DVE POSETNICI

Gospodični sta po poklicu: učiteljica in uradnica.

DVE UGANKI

Okno, Milni balonček.

REŠITVE SO POSLALI: Vera Gulič, Tiberij Ballarini, Peter Kuk, Sara Milič, Dolores Legiša, Tatjana Rojc, Darjo Zidarič, Oskar Žužek, 3. r. ŠEMPOLAJ. Tanja Kuret, 3. r. RICMANJE. Andrej Pupis, 3. r. SESLJAN. Ksenija Berdon, 5. r. TREBČE. Gabrijela Basezzi, 2. r. ŽAVLJE. Vesna Bajc, 4. r. ROJAN.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Peter Kuk, 3. r. ŠEMPOLAJ. Tanja Kuret, 3. r. RICMANJE. Ksenija Berdon, 5. r. TREBČE. Gabrijela Basezzi, 2. r. ŽAVLJE.